

נְשִׂמָתָא

דְּאוּרִיתָא

הוֹרִים וְיֻלְדִים לומדים חסידות בצוֹתָא

גיליון 279 | ערב שבת קדש פרשת ראה • כ"ו מנחם-אב תשע"ז

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

המלך בשדה

אני לדודי

אבא/אמא: אחד הדברים שממחישים לנו את החדוש של תורת החסידות, הוא היחס לחדש אלול. כפי שנלמד היום, אדמו"ר הזקן מגלה לנו כיצד התשובה שעושים בחדש אלול היא מתוך אהבה וקרבה להשם, ולא רק מתוך אימה ופחד, כפי שיש אחרים המתחייבים לחדש אלול ולעבודת התשובה.

הדברים מובאים במאמרו המפורסם של אדמו"ר הזקן, הפותח במלים: "אני לדודי ודודי לי - ראשי תבות אלול". אנו כבר מכינים כי התשובה היא מתוך רגש של "אני לדודי" - דודי הוא כנוי של חבה (כמו "לכה דודי לקראת כלה") המבטא את הקשר המיוחד בין עם ישראל להשם.

אך מה מיחד בכלל את חדש אלול כזמן מסגל לתשובה ולחשבון נפש? עת רצון

ילד/ילדה: בראש חדש אלול עלה משה רבנו להר סיני לבקש סליחה מהשם על חטא העגל וביום הארבעים - י' בתשרי, יום הכפורים - אמר לו השם "סלחתי כדברך" ונתן לו בשנית את לוחות הברית.

מאז נקבעו ימים אלו לימי רחמים ורצון, בהם נתן לשוב אל השם ביתר קלות. רמז לכך יש בסופי התבות של "אני לדודי ודודי לי", שהגימטריא שלהם היא 40.

כדי להמחיש את מעלת ימים אלו מביא אדמו"ר הזקן במאמרו את משל 'המלך בשדה':

"משל למלך שקדם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה ואז רשאין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו הוא מקבל את כלם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכלם. ובכלתו העירה הרי הם הולכים אחריו.."

© creative

עליהם בצינונו של הרבי הרי"צ.

כשהם בדרך את המזוזות, הם לא האמינו למראה עיניהם. במזוזת דלת החדר של שירלי, האות "קוף" של המלה "ובקומך", היתה מחוקה. הם הביאו מזוזה חדשה ואחר כך אמר לו אחד מהם: "נו, אפשר לשנות לחיים, הכל יהיה בסדר בעזרת ה'". צביקה ממש לא היה במצב רוח לשנות לחיים, אבל הוא חשב שזה הדבר שיוציא אותם הכי מהר מהבית שלו והסכים לכך...

למחרת, ביום ששי בבקר, הוא הגיע כהרגלו לבית הרפואה והנה שירלי צועדת לקראתו מקצה המסדרון. היא אמנם צלעה ונשענה על כסא הגלגלים שלה, אך הלכה. לא היה אפשר לטעות בכך. היא הלכה והתחזקה ואחרי שבועים חזרה ללמודים. הרופאים לא ידעו להסביר למה המחלה הגיעה ומדוע היא הלכה.

ויש המשך לספור...

חלפו שנים, שירלי בגרה והתחתנה, אך לא זכתה ללדת ילדים. באותם ימים, צביקה זימרמן נסע לקזחסטן במסגרת עסקיו והחליט להפגש לצינונו של הגאון המקביל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי, ולומר כמה פרקי תהלים. כשהוא עמד שם, פתאום פרצה מלבו זעקה: "שירלי היא הילדה שלך! הבן שלך הציל אותה, עכשו היא שוב זקוקה לכם..."

אחרי הבקור הוא הלך לבית חב"ד להתפלל. היה זה ביום בו קוראים בתורה וכבדו אותו בעליה. בדיוק קראו את פרשת וירא והעליה שלו הסתיימה במלים "כעת חיה ולשרה בן". כעבר תשעה וחצי חדשים נולד לזוג המאשר בן.

"שירלי וגנה ליאם", אומר זימרמן, "הם תוצאה של שתוף פעולה בין הרבי לאביו..."

הרבי מניח את ידו הקדושה על המזוזה, בפתח 770

חלק שני:

אבא/אמא: את הצווי על הצדקה אנו קוראים בפרשה פעמים. (א) "פתח תפתח את ידך." (ב) "נתון תתן לו".

למה בכל פסוק כאן התורה חוזרת פעמים על דבריה ("פתח תפתח", "נתון תתן")? מסבירים חכמינו זכרונם לברכה שמצות הצדקה היא יותר מפעם אחת:

א. אם לאדם קשה לתת צדקה, מצוה עליו התורה: "פתח תפתח את ידך" - גם אם התאמצת כנגד היצר הרע ונתת צדקה פעם אחת, עליך להתאמץ שוב - "אפלו כמה פעמים" (כלשון חז"ל) - ולתת צדקה.

ב. גם אם כבר נתת צדקה לעני, ואחר כך הוא צריך וקא לבקש שוב - "נתון תתן לו", "אפלו מאה פעמים" (כלשון חז"ל).

ילד/ילדה: כשמדבר על המלחמה ביצר הרע, שעשוי להפריע לנו לתת צדקה, אומרת התורה "פתח תפתח" - כי כשאנחנו מצליחים להתגבר על היצר ולתת צדקה אנו 'פותחים' ומגלים את כל הכוחות שיש לנו, ואת הקשר שלנו עם השם.

הלקח:

בחדש אלול נוסף בתפלה בכונה ובנתינת צדקה ונזכה שהשם יעשה עמנו צדקה ויתן לנו שנה טובה ומתוקה, שנה של גאולה.

(מעובד ע"פ לקו"ש חל"ד עמ' 89 ואילך, ועוד)

'מבצע מזוזה' ומופת כפול

החב"דניקים באו לבקר...

צביקה זימרמן נהל במשך שנים רבות חברה שייבאה לישראל רכבי יקרה. בשנת תשמ"ב החלה לפתע בתו, שירלי, להתלונן על כאבים חזקים בידים וברגלים, עד שהיא לא היתה מסוגלת לעמד. המצב הלך והדרדר וכאשר הרופאים נסו להעמיד אותה, היא היתה קורסת כמו בבת סמרטוטים.

ביום חמישי אחד, הטלפון במשרדו צלצל ואשתו ספרה לו כי שלושה חב"דניקים הגיעו לביתם, כיון שהם שמעו על המקרה הקשה, והם מבקשים לבדק את המזוזות. צביקה שב לביתו לפגש את החב"דניקים, שבקשו את שמות בני המשפחה, העבירו טלפונית למזכירות הרבי ועדכנו כי הרבי השיב שהוא יתפלל

אם כן, ננצל כראוי את חדש אלול להתקרב אל המלך, ובזדאי השם יכתב ויחתם אותנו לשנת 'הקהל' טובה ומתוקה, שעוד לפניך נזכה להתגלות המלך המשיח.

(מעובד ע"פ מאמר ד"ה אני לדודי בלקו"ת ומאמרי ושיחות הרבי)

"לך השם הצדקה"...

- חלק ראשון -

ילדעלדה: בפרשת ראה אנחנו לומדים על מצות הצדקה - לפתח את היד לאביונים. בהשגחה פרטית אנחנו קוראים על כך בשבת מברכים חדש אלול, שבו "נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות", כפי שכותב הרמב"ם.

למה חשוב כל-כך להוסיף בצדקה דוקא בחדש אלול?

אבא/אמא: בחדש אלול אנחנו מתכוננים לקראת ראש השנה, ואנו מבקשים מהשם שיתן לנו שנה טובה ומתוקה, וימלא את כל משאלות לבנו לטובה ולברכה.

כפי שאנחנו מתנהגים, כך השם נוהג עמנו - 'מדה כנגד מדה'. אם כן, כאשר אנחנו מרבים בצדקה, גם השם נוהג עמנו במדת הצדקה ונותן לנו גם מה שלא באמת מגיע לנו, אלא רק בתור 'צדקה'...

לכן, בנוסף לצדקה, אנחנו גם מוסיפים בתפלה בחדש אלול - כדי לבקש מהשם שיתן לנו כל מה שאנחנו צריכים, גם אם אנחנו לא מספיק ראויים.

ילדעלדה: מענין שגם בקשר לתפלה וגם בקשר לצדקה יש פסוקים עם ראשי תבות אלול:

צדקה: "איש לרעהו ומתנות לאביונים".

תפלה: "אני לדודי ודודי לי" (פסוק שמבטא את הפניה שלנו להשם).

מלך בהיכלו

אבא/אמא: ומה קורה הלאה?

המשל ממשיך: "ואחר כך בבואו להיכל מלכותו אין נכנסים כי אם ברשות ואף גם זאת המבחרים שבפעם ויחידי סגלה".

בראש השנה ויום הכפורים, המלך יושב על כסא רם ונשא - השם נמצא בהיכל מלכותו ורק אנשים מיוחדים מרשים להכנס להיכל המלך.

מי שהתכוון כראוי בחדש אלול ועשה תשובה כפי שלמדנו, הוא זה שראוי להכנס להיכל המלך.

אם כן, לסכום, בחדש אלול "אני לדודי" - אנו שבים להשם, ואז בראש השנה ויום הכפורים "דודי לי" - אנחנו מקבלים מלמעלה את הגלוי וההשפעה המיוחדת של ימים אלו [מראש השנה ויום הכפורים אנו יכולים לשאב יראת שמים, ומחג הסכות ושמחת תורה - אהבת השם ושמחה] למשך כל השנה הבאה.

הילדים והמלך

ילדעלדה: בקיץ תשל"ג, עורר הרבי על חנוך ילדי ישראל ועל כנוסם לתורה ולתפלה, כיון ש"מפי עוללים וינקים יסדת עז... להשבית אויב ומתנקם". אחר כך, כשפרצה מלחמת יום הכפורים, הבינו היטב את כונתו של הרבי.

בחדש אלול של אותה שנה בקש הרבי בהתעודות: "לאסוף ילדים קטנים... ולהסבירם המשל המוכא בלקוטי תורה... ולהסבירם גם הטעם על זה שהמלך נמצא בשדה דוקא - אף שמקומו של המלך הוא בהיכל מלכותו - שזהו מפני שהמלך רוצה להיות יחד עם בניו, והיות וחלק מבניו הם בדרגה כזו שנמצאים בשדה, ואינם ראויים עדין להכנס לעיר ועל אחת כמה וכמה לא להיכל מלכותו, לכן המלך יוצא לשדה להיות יחד אתם.

ויתרה מזו:.. בהיותו בשדה הוא לא במצב של צער כביכול... כי אם אדרבה, הוא ב"סכר פנים יפות", וב"פנים שוחקות"... שגם "מקבל"... ו"מראה"... וזה פועל ומשפיע בהם ש"בלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו".

הלקח

אבא/אמא: באותה תקופה אף הסביר הרבי שכשהמלך נמצא בשדה, לילד יותר קל לגשת אליו, מאשר לאדם מבגר. כי כשילד רואה דבר חשוב ומבריק כמו יהלום, הוא מתקרב אליו.

וכך הענין על דרך משל בחדש אלול יוצאין להקביל אור פניו יתברך בשדה".

לקבל את פני המלך

אבא/אמא: פרוש הדברים: בחדש אלול, המלך - הקדוש ברוך הוא - יורד אל העם ונותן לכלם אפשרות להתקרב אליו.

ה'עיר' היא מקום ישוב - מקום הקדשה שם השם שורה תמיד. אבל יש אדם שאבד קצת את הדרך והוא נמצא בשדה - מקום של חלין (שאינו קדוש), או אפלו חלילה במדבר - מקום רחוק מאוד מהקדשה. הוא כל כך שקע במחשבות, דבורים ומעשים לא טובים, עד שהנשמה שלו אינה מאירה בו.

אך גם כשהיודי נמצא בשדה או במדבר, הנשמה שלו היא מ"אנשי העיר", היא שיכת תמיד להשם, ולכן, כשהיא מרגישה את הגלוי של חדש אלול ("המלך בשדה"), זה משפיע על היהודי להתעורר ולחזור בתשובה (- לצאת ולקבל את פני המלך).

לכן חדש אלול נקרא "אני לדודי" - זה הזמן בו "אני" - היהודי, מתעורר ומתקרב "לדודי" - הקדוש ברוך הוא.

תכל'ס

ילדעלדה: איך עושים זאת? תחלה יש לערוך 'חשבון נפש'. בחדש אלול עלינו להתבונן במחשבות, בדבורים ובמעשים שלנו במשך כל השנה. כשהאדם מבין שלא כל מעשיו היו טובים וראויים, זה 'יכאב' לו כיון שהוא ירגיש עד כמה הוא התרחק מהשם, ואז הוא יתעורר ברחמים על הנשמה שלו שיצדק למדבר ויירצה לחזור ולהתקרב להשם מתוך אהבה.

אבל חשבון נפש לכד לא מספיק... אחרי שהאדם התעורר באהבת השם עליו לעשות 'כלים' - משהו ממשי, שיקטר ויחבר אותו להשם.

ועל זה ממשיך הפסוק ואומר: "אני לדודי ודודי לי הרעה בשושנים" - הזהר מסביר את המלה שושנים 'מלשון שושנים' - כשאנחנו משגנים את למוד התורה, שורה בנו האור האלקי.

ה'כלי' השני הוא נתינת צדקה (עליה נצטוינו בפרשת ראה), הבאה מתוך אהבה וחסד.

גליון 279 ראה

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____